

Holló József

Ne sirassatok!

Ha egyszer elbotlik gyarló léptem:
 értem ne sírjon senki se
 - nem voltam én csak percnyi csend
 két sikoly közt, vagy annyi se.

Egy madárröpt árnya a szűz havon
 mi a tompa fényben rávetült
 és tovatűnt észrevétlenül
 nem hagyva maga mögött űrt.

Szívemben ezernyi harang kongott
 mégis csak én hallottam: én,
 s mint elhallgatott metafora
 csüngtem verseim egén -

ölelve kicsorbult álmaim:
 mit eltékoztam hajdanán
 amikkel annyiszor elsiratott
 Anyám iszonyú bánatán.

Törékeny anyagú üveg voltam,
 homok - két kézzel szórt a szél
 ki élni és halni tudás nélkül
 mint lelökött váza földet ér.

Ennyi voltam és csupán:
 vágyak, szándékok, végletek
 ha elszegődtem a végtelenhez
 ... ne sirassatok és ne ítéljete!

Kégl Ildikó

Húsleves anyámnak

Szerette a fiatal nő a piacok hangulatát, az árusokkal folytatott beszélgetést, azt a vásárcsarnoki világot, amelyben az élet a maga összes megoldhatatlannak tűnő gondjával arra az egyetlen kérdésre szűkül le: „mit együnk?” Mert egy zöldségpiacon minden más kérdés olyan otromba, oda nem illő. Olyan felesleges! Mit együnk? – ismételte a fiatal nő, és fellélegzett az érzéstől, amit ez a kérdés generált benne. Belekapaszkodott hát mindkét kezével a kérdésbe, és hosszú idők óta először mint-ha mosoly születt volna az arcán. De nem, mégsem mosoly volt ez, inkább csak valamiféle kóbor remény, valami szikrányi elégedettség, ami azért ült ki az arcára, mert elképzelte, hogy talán örülni fog az anyja! Tőle, az ő főztjétől fog örülni! „Mit együnk?” Ez a kérdés – ez a kezei között féltve őrzött kérdés – azt az illúziót adta, hogy minden rendben van! Hogy neki semmi más miatt nem kell aggódnia, kizárólag azért, hogy kap-e majd tanyasi csirkét a hentesnél, na meg persze azért, hogy ott lesz-e most is az őstermelők között cifra kendőjében, hajlott hátával Gizi néni, a házi csigatészta készítésének észak-magyarországi nagymestere. És a másik néni, akinek nem tudja a nevét, de ott árul közvetlen Gizi néni mellett, és mindig, mindig papucsban van. Csak nyáron nylonharisnyával, a hideg idő beköszöntével meg vastag frottír zoknival viseli szegényes lábbelijét. Ettől a másik nénitől – a papucsostól – fűszereket szokott venni a fiatal nő: csombort, bazsalikomot, kakukkfűvet, sáfrányt. És ha emiatt – kizárólag emiatt – kell izgulnia, akkor elhiszi, hogy nem törött össze minden. Akkor talán még abban is hinne, hogy a vasárnap – ez a mostani vasárnap – képes olyan hétfőt szülni, aminek az anyja is tud örülni. Amiben az anyja is szeret létezni! Amiben nem szenved! És ha a vasárnapnak sikerült szülni egy szenvedésmentes hétfőt, akkor ugyan miért ne sikerülhetne a hétfőnek is világra hozni egy vágyott keddet. 24x2... számolgatott a nő, és felragyogott a szeme. Tovább már nem mert számolni, hiszen ezt az eredményt is alig merte kimondani: 48 óra. Lenne az édesanyja életében 48 óra, ami testi fájdalom nélkül telik el. Ez egy olyan áldott 48 óra lenne, aminek során egyetlen egyszer sem hányna, kapna levegőt, nem lenne véres a köpete – ábrándozott nagy barna szemit az égre emelve a fiatal nő.

„Mit együnk? Mivel lepjem meg? Mit főzzek neki?” – bújt újra és újra a fiatal nő az oltalmazó kérdések alá. Ezek a kérdések menedéket adtak a nőnek, s úgy simogatták vacogó lelkét, mint egy hatalmasra szabott puha, meleg bársonytakaró. Húslevest! Hát persze, hogy húslevest! Hiszen a hét minden napján, és a nap bármely szakában képes volt az anyja megenni egy tányér aranylós tyúkhúslevest! Engedte hát, hogy minden mást kiszorítsanak és egyre nagyobb teret nyerjenek fejében a főzés, a bevásárlás, és az étkezés körüli gondolatok.